

Слово Боже *(на неділю)*

Апостол: Рим. 116 зач. 15, 1-7.

Браття, ми, сильні, мусимо нести немочі коволих, а не самим собі догоджати. Кожний з нас нехай намагається догодити ближньому на благо, для будування. Бо й Христос не сам собі догоджав, а як написано: зневаги тих, що тебе зневажають, упали на мене. Все бо, що було написане давніше, написане нам на науку, щоб ми мали надію через терпеливість й утіху, про які нас навчає Писання. Бог же терпеливості й утіхи нехай дасть вам, щоб ви між собою були однієї думки за Христом Ісусом, щоб ви однодушно, одними устами славили Бога й Отця Господа нашого Ісуса Христа. Тому будьте приязливі один до одного, як і Христос був до вас на Божу славу.

Євангеліє: Мт. 33 зач. 9, 27-35.

В той час, як Ісус відходив, слідом за ним пішли два сліпці, кричачи: – Помилуй нас, сину Давидів! І коли він увійшов до хати, сліпці приступили до нього, і він спитав їх: – Чи віруєте, що я можу це зробити? – Так, Господи! – вони йому кажуть. Тоді він доторкнувся до їхніх очей, кажучи: – Нехай вам станеться за вашою вірою! І відкрились їхні очі. Ісус суворо наказав їм: – Глядіть, щоб ніхто не знав про це. Та вони, вийшовши, розголосили про нього чутку по всій країні. Як вони виходили, привели до нього німого, що був біснுவатий. Коли ж він вигнав біса, німий почав говорити, і люди дивувалися, кажучи: – Ніколи чогось такого не видано в Ізраїлі. Фарисеї ж говорили: – Він виганяє бісів князем бісівським! Ісус обходив усі міста і села, навчаючи в їхніх синагогах, проповідуючи євангеліє царства та вигоюючи всяку хворобу й недугу.

Отців: Євангеліє: Йо. 56 зач. 17, 1-13.

В той час Ісус, підвівши очі до неба, сказав:

– Отче, прийшла година. Прослав свого Сина, щоб Син твій тебе прославив, згідно з владою, яку ти дав йому над усяким тілом: дати життя вічне тим, яких ти дав йому. Це – вічне життя, щоб пізнали тебе, єдиного істинного Бога, та Ісуса Христа, якого послав еси. Я прославив тебе на землі: виконав діло, яке ти дав мені виконати. Тепер, отже, прослав мене, Отче, у себе, тією славою, яку я мав у тебе, перш ніж постав світ. Я об'явив твоє ім'я людям, яких ти дав мені зо світу. Вони були твої, і ти дав їх мені, і вони зберегли твоє слово. Тепер вони зрозуміли, що все, що ти дав мені, від тебе походить; слова бо, що ти дав мені, я дав їм, і вони прийняли й таки справді зрозуміли, що я від тебе вийшов, і увірували, що ти мене послав. Я молюся за них, не за світ молюся, а за тих, яких ти дав мені, бо вони твої. І все моє – твоє, і твоє – моє, і я прославився в них. Я більше не у світі, але вони у світі, і я йду до тебе. Отче святий, ради імени твого бережи їх, тих, яких ти дав мені, щоб вони були одно, як і ми. Коли я був з ними у світі, я беріг їх у твоє ім'я; я стеріг тих, яких ти дав мені, і ніхто з них не пропав, крім сина погибелі, щоб збулося Писання. Тепер же йду до тебе й говорю це у світі, щоб вони мали у собі радість мою повну.

Життя святого Володимира Великого

На великокняжому престолі в Києві засів Володимир, син Святослава, наймолодший з його синів, онук святої Ольги-Олени. За волею батька дістав він в уділ Новгород; але в крामольній братовбивчій війні загинув його брат Олег, князь Деревлянської землі, убитий був Ярополк, князь Києва, – і тоді всю Русь поєднав у своїх руках Володимир. Він відвоював у Польщі Червону Русь, покарав в'ятчів і радимичів, підкорив ятвягів, взяв данину з ливонців, переміг болгар на берегах Волги і Ками – і сильний, як лев, смілий, як сокіл, повернувся до Києва, приніс жертву поганським ідолам, поклонився Перунові і почав управляти Руссю.

Однак серед безжурного життя, серед бенкетів і двірського гомону йому все одно чогось не вистачало, своїм серцем він відчував, що є якесь інше життя, відмінне, якого не знає. У такі хвилини не раз йому на думку приходили слова бабусі Ольги, яка його виховала; слова, що здавались йому тоді прекрасною билиною про чудесне небо, про рай, повний ангелів, серед яких царствує великий і добрий християнський Бог. Чув князь, що віра, яку сповідує Русь, – не є добра, що нема сили ані в Перуна, ані в Дажбога, ні в інших ідолів; Володимир шукав дороги, та не міг її знайти, бачив, що зійшов на манівці, і нераз вголос казав, що віра руського народу не є добра.

Прийшли болгари з-над Волги і Ками, що визнавали магометанську віру, і почали її прославляти, та не сподобався князеві звичай обрізання. Прийшли німці, але й вони відійшли ні з чим. Наважилися прийти і жиди-хазари, та їх з ганьбою прогнали з княжої палати, бо вони самі визнали, що Бог відкинув їх від себе за гріхи. Усі вони приходили, бо шукали опіки й миру, бо боялися князя, бо пам'ятали силу його батька, великого Святослава, та й самі були свідками перемог Володимира, його славного сина.

Прийшов також грецький філософ. Він показав Володимирові ікону Страшного суду, показав на образі тих, що потрапили на небо, і показав муки тих, що потрапили в пекло, і не

бракувало там царів і могутніх князів.

Так само святий апостол слов'ян Методій написав образ Страшного суду в палаті болгарського князя Богориса, і той, подібно, як тепер князь Володимир, глибоко задумався над тим, що буде після смерті. Духом він уже став прихильником християнської віри.

Однак великий князь не хотів накидати народові своєї волі. Був на Русі звичай, що у важливих справах весь народ забирав голос і вирішував, що робити. І тоді, за порадою старшин народу, було вислано десять мудрих, досвідчених мужів у чужі краї, пізнати кожную віру й обряд. Коли ж повернулися, то сказали, що їм сподобалося у греків, що їх богослуження вразило серця посланців, що їм видалося немов це ангели стоять при престолі в церкві в часі богослужіння і радили князеві прийняти віру з Греції. Вони сказали: "Якщо б грецька віра не була добра, то Ольга, прамати твоя, жінка мудріша від всіх людей, не прийняла б її!" Так то порада старшин народу цілком відповіла на бажання князя Володимира – він вирішив прийняти Христову віру східного обряду, що найбільше відповідає руському духові.

Але Русь мала мир з греками, який був укладений у прикру для неї хвилину, після війни, в якій греки взяли гору над геройськими подвигами Святополка. Володимир не вмів коритися і не вмів просити, він пішов походом (988 р.) на Херсон Таврійський (сьогодні Крим), захопив Корсунь, а тодішнім імператорам Василієві II і Костянтинові VIII пригрозив, що піде воювати далі, у грецькі землі, якщо не віддадуть йому своєї сестри Анни за дружину. Анна погодилася на це, але при умові, що Володимир прийме хрещення. І невдовзі вона прибула до Корсуня з величавим двором. Володимир тяжко занедужав на очі, але та хвороба відступила зразу ж після хрещення. У церкві святого апостола Якова, перед цим навчений правд Христової віри, Володимир прийняв хрещення з рук Корсунського єпископа, і водночас нове ім'я – Василій. Сталося це 988 р. Разом з ним охрестилося дуже багато воїнів з його

дружини. Після хрещення Володимир-Василій повинчався з Анною, у пам'ять цієї важливої події він наказав побудувати в Корсуні церкву святого Василя, повернув імператорам здобуту землю, взяв зі собою мощі святого папи Климента і його учня святого Фива (які добули з морської глибини святі Кирило і Методій), узяв багатьох священників і митрополита Михаїла, а крім того ще церковної утварі і святих книг, та вернувся на Русь.

Святий Володимир прийняв Христову віру від греків тоді, коли Церква була єдина, коли ще не було поділів, прийняв, отже, віру з найчистішого джерела, й водночас правдиву верховну владу наступника святого апостола Петра, видимого глави Христової Церкви – папи римського.

Повернувшись до Києва, святий Володимир (святим він став не тому, що охрестився, а завдяки своєму справді святому життю після хрещення) приступив до хрещення цілого народу. За наказом князя, ідол Перуна волокли вулицями міста і кинули в Дніпро. В Києві значна частина народу вже сповідувала християнство. Погани охоче прийняли Христову віру, бо "якщо б вона була зла, то князь і бояри її не прийняли б. І прийшов великий день, день спасенний, коли народ, на місці, що й нині називається «Хрещатик», увійшов у Дніпро, щоб прийняти святе хрещення... У той день, – пише літописець, – земля і небо ликувало". Народ громадами входив у ріку, і кожну громаду при хрещенні віддавали під опіку якогось святого. А святий Володимир на березі голосно молився до Бога: "Господи Боже, Сотворителю неба і землі, пошли своє просвічення на людей своїх і дай їм спізнати Тебе, Бога істинного, й утверди їх у святій вірі, і мені подай допомогу проти видимих та невидимих ворогів, і прослав на Русі Ім'я своє пресвяте!"

Сталося це 1 серпня 988 р. Охрестивши Київ, святий Володимир став поширювати Христову віру і в інших містах – у Переяславі, Чернігові, Білгороді, Володимирі-Волинському, Новгороді, Ростові. Він послав до болгар на Волгу монаха Марка, родом з Македонії, і той на вернув чотирьох болгарських князів та

одного печенізького – усі вони охрестилися в Києві.

Він усюди закладав школи, а руські матері плакали від радості, коли вели дітей на науку. Будував церкви, зокрема Десятинну на честь Пресвятої Богородиці, на тому місці, де стояв Перун. Для цієї церкви він призначив довічно частину княжих доходів і клятвою на святому Євангелії затвердив ту грамоту. Де стояв ідол Тура, там звів храм святого апостола Петра; на місці Волоса – церкву святого Власія; а ще звів церкву святого Григорія. У Василеві, або Василькові, поставив церкву святого Василя і Преображенський храм на пам'ять чудесного спасення від печенігів. Також святий Володимир побудував багато Божих храмів на Волині, зокрема у місті Володимирі-Волинському Успенську церкву і храм святого Василя Великого, в Луцьку – церкву святого Димитрія, в Овручі – храм святого Василя Великого та багато інших.

У Десятинну церкву, після її освячення у 996 р., було перенесено з Миколаївського монастиря нетлінні мощі святої Ольги. А сам Володимир став взірцем благочестя. Довгими годинами він читав Святе Письмо, а милосердя його було таке велике, що навіть злочинців не хотів карати, аж поки єпископи не порадили йому дотримуватися закону, згідно з яким злочин мав бути покараний. Уста його постійно промовляли молитву: "Господи, я був як звір: багато зла зробив у поганстві і жив як худоба. Ти смирив мене, слава Тобі, Господи!"

Щодня у княжому дворці ставили довгі столи, за якими князь, "красне сонечко", як звав його народ, пригощав убогих, а хворим посилав страву до їх домів. Скільки йому довелося пережити прикроців від своїх синів, які, попри прохання батька, сварилися та ворогували між собою, навіть йому грозили війною, – це належить до історії. Святий Володимир усе жертвував Богу і в молитві шукав розради. Помер князь 15 липня 1015 р. у Берестові. Злобний Святополк, братанич покійного, перевіз його тіло до Десятинної церкви.

Розклад богослужінь

Понеділок 27.07 - Св. ап. Акили.

07:30 – Божественна Літургія

09:00 – Божественна Літургія (за всяке прощення) **LIVE**

18:00 – Вечірня

Вівторок 28.07 - Свв. мчч. Кирика і Юліти.

Св. рівноапостольного, великого князя

Володимира, у святому хрещенні

названого Василиєм.

07:30 – Божественна Літургія (за упокій)

09:00 – Божественна Літургія (за всяке прощення) **LIVE**

18:00 – Вечірня

Середа 29.07 - Св. свщмч. Атеногена і десятиох учнів.

07:30 – Божественна Літургія (за упокій)

09:00 – Божественна Літургія (за всяке прощення) **LIVE**

18:00 – Вечірня

Четвер 30.07 - Св. влкмч. Марини.

07:30 – Божественна Літургія (за упокій)

09:00 – Божественна Літургія (за всяке прощення) **LIVE**

18:00 – Вечірня

П'ятниця 31.07 - Св. мч. Якинта, що в Амастріді.

Св. мч. Еміліяна.

07:30 – Божественна Літургія (за упокій)

09:00 – Божественна Літургія (за всяке прощення) **LIVE**

18:00 – Вечірня

Субота 01.08 - Прп. Макрини, сестри св. Василя Великого. Прп. Дія.

07:30 – Божественна Літургія (за упокій)

09:00 – Божественна Літургія (за всяке прощення) **LIVE**

18:00 – Вечірня та Утреня **НАЖИВО від Живе ТБ**

Неділя 02.08 - Неділя 8-ма по Зісланні Святого Духа.

Св. славного пророка Іллі.

07:30 – Божественна Літургія

09:00 – Божественна Літургія

11:00 – Божественна Літургія **НАЖИВО від Живе ТБ**

18:00 – Вечірня, Акафіст

Дякуємо за дар життя!

29 липня, святкує свої уродини

**о. Віталій Герасимів -
душпастир Патріаршого
собору та економ Київської
Архієпархії.**

Вітаємо о. Віталія і бажаємо міцного здоров'я, сили та мужності для праці в Христовому винограднику.

Передшлюбні науки

Патріарший собор Воскресіння Христового запрошує на курс передшлюбних наук, що відбуватиметься у серпні 2020 року.

Програма зустрічей:

12.08 – зрілість особи запорука тривалого шлюбу

13.08 – заручини як нагода пізнати один одного та навчитися правильно будувати діалог

14.08 – Таїнство шлюбу і церковне право про шлюб

15.08 – потреби чоловіка і жінки; цивільне право про шлюб

20.08 – ставевість як Божий дар та відповідальне батьківство

21.08 – родина – домашня церква: молитовне життя сім'ї, наука прощення

22.08 – спілкування в сім'ї, подолання криз, фінансова грамотність

Початок зустрічей о **19:00**.

Попередня реєстрація та додаткова інформація: nazustrich.lyubovi@gmail.com

Благодійний внесок за участь

– 70 грн/зустріч.

або 350 грн за весь курс.

Душпастирі тижня

о. Андрій Бонис - (068) 011 11 86

о. Андрій Боднарук - (096) 594 95 91

РЕДАКЦІЯ ВІСНИКА:

о. Андрій Боднарук,

о. Григорій Березюк

visnyksoboru@gmail.com

(096) 594 95 91 - о. Андрій

ПІДТРИМАЙТЕ СОБОР:

IBAN UA973052990000026004006804715

рахунок в УАН/980

Отримувач: РО, РГ УГКЦ ПАТІАРШОГО

СОБОРУ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

ЄДРПОУ 41467776

у Столичній філії ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» МФО 305299

Призначення платежу: **ПОЖЕРТВА НА СОБОР**

sobor.ugcc.church

[@sobor.voskresinnia](https://www.facebook.com/sobor.voskresinnia)

cathedral.ugcc@gmail.com

t.me/sobor_voskresinnia

(067) 653-07-31

АДРЕСА: вул. Микільсько-Слобідська, 5, ст.м. Лівобережна, Київ, Україна